

jongens heeft nog ooit iets van u gezegd!" vervolgt hij met trots.

Plotseling knielt zij bij hem neer, en laat haar hoofd op den kleinen schouder zinken.

Hij is gewoon aan hare liefkozingen, en slaat de armen om haar hals. Zij waren steeds zulke goede kameraden.

Eindelijk maakt hij zich zacht los.

„U gaat toch niet uit, ma?"

„Neen," zegt zij, zich oprichtend en haar mantel losknoopend, „*ik ga niet uit.*"

Zij is zeer bleek; de volle lippen zijn stijf opeengeperst; zij haalt diep adem. Maar de strijd is gestreden, en de overwinning behaald voor altijd!

Ach, hoe heeft zij kunnen vergeten dat zij in *die* heldere oogen altijd zonder schuld bewustzijn wilde kunnen staren; dat zij een woord van verwijt van *die* lippen nooit zou kunnen verdragen!

„Gelukkig! — Weet u wel, dat u gisteren begonnen ben ons het sprookje van de Sneeuwkonigin te vertellen, maar het was te lang; wij moesten naar bed. Vertelt u het ons nu verder? zus en broer zitten al te wachten. Hè, dat vinden we nu het prettigste uurtje van den heelen dag, als u ons zoo prachtig vertelt!"

De mantel is reeds uitgeworpen en nu wordt ook de hoed haastig afgezet. Zij vat de kleine vertrouwende hand in de hare.

„Kom dan," zegt zij en eene glans van reine zelfvoldoening ligt over hare liefelijke trekken verbreed, „kom dan, Chris, ik ga mede."

DE DUITSCHE VROUW.

DOOR

ANNA FUHRI.

Madame Anne St. Cère begint en eindigt hare beschrijving van de Duitse Vrouw, waarvan zij het type vindt in de Berlinoise, met de verzekering, dat zij haar beklagt. Gij herinnert u het stuk misschien in de Nouvelle Revue, Juni-nommer 1889. En waarlijk, spreekt er niet een diep medelijden uit de geheele schildering, die zij van het leven onzer misdeelde seksgenooten geeft. Zoolang ik zelve onder den indruk van het stuk ben, zie ik de Duitse zuster niet anders voor mij, dan als het verpersoonlijkte proza, en kan ik mij niet losmaken van het beeld eener bedrukte verschijning — in zeer alledaagsche